

постоянно отъ стража и освенъ пешеходци, други никакви не сж били допущани. Ако нѣкой е пристигалъ отъ страна съ конь или магаре, то той е бивалъ привуденъ да слѣве отъ животното и влѣзе пеша въ града. Исклучение се е правяло само за нѣкои по-знати и довърени на властѣта граждани.

II. Основаване и име на града.

Преди да пристѣпимъ къмъ разглеждането на настоящия въпросъ, считаме за необходимо да отбележимъ, че относно времето на заселването на Севлиево, както изобщо за по-вечето български градове, не съществува почти никакъвъ паметникъ и документъ ¹⁾. Самъ Д-ръ К. Иречекъ въ книгата си „Пътувания по България“, на стр. 896 казва: „Името на града и неговото минало не сж обяснени“. И нека се забележи, че това го казва Иречекъ, който още презъ 1884 г., т. е. преди четиридесетъ години, е билъ въ Севлиево и, следователно, предполага се, ще да е можалъ тогава да научи много по-вече отъ нѣкои стари и интеллигентни севлиевски граждани, отъ които днесъ и поменъ нѣма.

Споредъ преданието по-рано градътъ е билъ заселенъ надъ голия брѣтъ „Функата“, по посока къмъ с. Крушево, отгдето по-сетне жителитъ му слѣзли долу при рѣката и образували днешния градъ Севлиево.

Това предание, обаче, не отговаря на действителността. По наше разбиране съ него се вивира на заселването на града и слизането на жителитъ му при рѣката, а — с. Долно Крушево, което действително е било разположено на горното мѣсто, и на което жителитъ, при кържалйски-тъ набеги къмъ края на 18 в., за по-голъма сигурностъ и безопасностъ на живота и имота си, сж се преселили въ града ²⁾.

Изглежда, прочее, че тоя фактъ съвсемъ погрешно се е запечаталъ въ паметѣта на нѣкои стари севлиевски граждани и така е предаванъ и до днесъ.

¹⁾ Не напраздно френеца С. Робертъ въ книгата си „*Les slaves de Turquie*“ по този случай пише: „Колко безполезно и безсмислено е да се дирятъ въ България паметници! Тамъ всичко е унищожено отъ турцитъ“.

²⁾ По сжщото време и по сжщитъ съображения и жителитъ на несъществуващото днесъ село Малково сж се преселили въ града.